

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 3391/2021
14.12.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Звонко Марковић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Момчило Крстовић, адвокат из ..., ради ометања државине права службености и чинидбе, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2670/20 од 01.02.2021. године, у седници одржаној 14.12.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2670/20 од 01.02.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Деспотовцу П 900/10 (нови број П 488/2020) од 22.09.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да га је тужени сметао у државини права коришћења природног водотока за отицање атмосферске воде, који преко укопаних цеви води преко парцеле тужиоца број .. КО ..., и то тако што је на делу раселине – јаруге која води преко парцеле туженог број .. КО ... набацао шут на одстојању од 10-13 метара од изливне цеви која излази из парцеле тужиоца, па је тако дошло до стварања муљног наноса у наведеној дужини, а у ширини од 7-8 метара, што је довело до замуљења на самом изливу цеви, те да се наложи туженом да престане са даљим засипањем јаруге шутом и да у року од 30 дана уклони набацани шут и наталожени муљ на наведеном делу водотока, а ако исто не учини, овлашћује се тужилац да ове радове обави преко трећег лица – овлашћене фирме, на терет и о трошку туженог. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да накнади туженом трошкове парничног поступка у износу од 451.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2670/20 од 01.02.2021. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба тужиоца и преиначена првостепена пресуда тако што је усвојен тужбени захтев и утврђено да је тужени сметао тужиоца у државини права коришћења природног водотока за отицање атмосферске воде са своје парцеле број .. КО ..., који преко укопаних цеви води преко наведене парцеле тужиоца и то тако што је на делу раселине – јаруге која води преко његове парцеле број .. КО ... набацао шут на одстојању од 10-13 метара од изливне цеви која излази из парцеле тужиоца, па је тако дошло до стварања муљног наноса у наведеној дужини, а у ширини

од 7-8 метара, што је довело до замуљења на самом изливу цеви, и наложено туженом да престане са даљим засипањем јаруге шутом и да у року од 30 дана уклони набацани шут и наталожени муљ на наведеном делу водотока, а ако исто не учини, овлашћује се тужилац да ове радове обави преко трећег лица – овлашћене фирме, на терет и о трошку туженог, све под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 274.300,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), који се у овом поступку примењује на основу члана 506. став 2. истог Закона, Врховни касациони суд је оценио да је ревизија туженог дозвољена, али да није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, док битна повреда из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се ревизијом указује, није ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је власник катастарске парцеле .. КО ..., док је тужени власник суседне катастарске парцеле број .. КО ... и исте се међусобно граниче читавом дужином међе. Према конфигурацији терена на коме се налазе парцеле странака нагиб иде од парцеле тужиоца према парцели туженог. Тужилац је након судског спора који је водио са трећим лицем на основу донете пресуде у том спору поставио цев за прихват и спровођење површинских и делом отпадних вода које долазе узводно са јавних површина и плацева трећих лица изнад његове парцеле. Водоводна цев која је дужине око 130 метара пролази кроз плац тужиоца и завршава се у плацу туженог на раздаљини од 2,7 метара од међе, с тим да цев није постављена на катастарској међи, али је постављена по траси где је до тада ишао поток. Након укопавања, тужилац је цев затрпао земљом, поравнао терен и изравнао своју парцелу. ВВ и ГГ су у току 2007. и 2008. године, уз знање и одобрење туженог, сипали у до тада постојећи поток који се налази на парцели туженог шут и други отпадни материјал на неких 10 – 15 метара удаљености од завршетка водоводне цеви тужиоца. Након наношења шута и материјала на овај начин дошло је до измене раније постојећег тока канала који је након насипања у овом делу у извесној мери сужен.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиоца позивајући се на одредбе члана 75., 81. и 49. став 1. Закона о основама својинскоправних односа, са образложењем да сипањем шута од стране трећих лица на парцели туженог уз његову сагласност није онемогућен ранији постојећи режим отицања воде, већ је исти само у извесној мери модификован, али без угрожавања права тужиоца и без сметања у државини права службености коришћења природног водотока. Чињенично-правни закључак првостепеног суда јесте да насипани шут на парцели туженог не ремети постојећи режим отицања вода и да није потребно

уклањати шут, већ је битно да тужени убудуће не настави са таквим радњама које би могле нанети штету тужиоцу.

Другостепени суд је сматрао да је првостепени суд погрешно применио материјално право, јер није ценио одредбу члана 64. став 1. тачка 3. Закона о водама који је био на снази у време насипања шута, нити одредбе члана 133. став 1. тачка 7. и члана 134. сада важећег Закона о водама, те је супротно наведеном закључку првостепеног суда заузео становиште да је тужени преко трећих лица, насипањем шута и другог материјала у делу где се завршава цевовод тужиоца, променио до тада природни водоток на својој парцели тако што је исти сузио и променио му правац, чиме је отежао слободно отицање атмосферских вода са околних парцела кроз цевовод постављен на парцели тужиоца. Следом тога је усвојио тужбени захтев.

Врховни касациони суд налази да је побијаном другостепеном пресудом правилно примењено материјално право.

На спорни однос странака примењују се правила суседског права, као приватноправног ограничења права својине. Суседско право обавезује сопственика суседне непокретности да у вршењу права својине не води рачуна само о свом интересу, већ да своје право својине врши на начин који одговара и његовом суседу. Већина суседских права није регулисана позитивним правом, због чега се примењују правна правила садржана у грађанским законима који су важиви до 06.04.1941. године и правила обичајног права.

Сагласно тим правилима, постоји забрана измене природног тока воде која се састоји у обавези сопственика једног земљишта да трпи ток воде преко свог земљишта и да, без сагласности сопственика суседног земљишта, не сме мењати правац или јачину воде на начин којим би суседу причинио штету. Ова обавеза подједнако се односи како на сопственика нижег, тако и на сопственика вишег земљишта. Такође, правилно је другостепени суд закључио да су оваква ограничења и забране у погледу мењања правца и брзине воде установљене за власника, односно корисника земљишта преко којег природно протиче или отиче вода која долази са узводних земљишта конкретизована и одредбама раније важећег и сада важећег Закона о водама, цитираним у побијаној одлуци. Садржина ових обавеза и ограничења састоји се у чињеници да сопственик суседног земљишта не сме постављати ништа (наносе, направе, уређаје итд.) чиме би мењао правац или јачину воде на штету суседа, нити у воду испуштати или уносити штетне материје.

У конкретном случају, утврђено је да се атмосферске воде сливају на парцелу туженог природним падом преко земљишта тужиоца и са вишег земљишта у својини других лица кроз постављени цевовод. Радњама трећих лица, који су имали сагласност туженог, измењен је такав природни ток атмосферске воде на начин да му је промењен правац и да је дошло до замуљења на самом изливу цеви, чиме је отежано слободно отицање атмосферских вода са околних парцела кроз цевовод постављен на парцели тужиоца. Следом тога је другостепени суд заузео правилно становиште о заштити сопственика једног земљишта у односу на сопственика другог суседног земљишта који га неосновано омета променом правца и тока воде на његову штету.

Неоснован је ревизијски навод да је неизвршив захтев тужбе да тужени престане са даљим засипањем јаруге шутом у року од 30 дана, без навођења од када почиње да тече тај рок, јер се исти рачуна од дана пријема отправка пресуде.

Из наведених разлога, по налажењу Врховног касационог суда, нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права, због чега је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено као у изреци.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**